

Arrest

nr. 270 138 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 24 februari 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 25 februari 2021 om internationale bescherming. Op 25 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 28 juni 2021 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent 21 jaar. U bent geboren in het dorp Mafali, district Khanabad, provincie Kunduz. U verliet Afghanistan in het najaar van 2019 omwille van problemen met de Taliban.

Na een reis van een tweetal maanden kwam u in Griekenland aan op het eiland Lesbos. Daar werd u aangehouden door de politie. Uw vingerafdrukken werden genomen en er werd een verzoek om internationale bescherming op uw naam geregistreerd op 23 januari 2020. Ongeveer een maand later, op 20 februari 2020, werd u internationale bescherming toegekend. U verbleef een klein jaar in Griekenland. U verklaart dat de leefomstandigheden er slecht waren. U verbleef in een tentenkamp waar u zich niet veilig voelde omdat er vaak gevochten werd. Ook werden er mensen beroofd en bestolen. Zelf werd u één keer slachtoffer van diefstal. De politie kon niets voor u doen. Daarnaast klaagt u het gebrek aan medische verzorging in Griekenland aan.

U verliet Griekenland in het voorjaar van 2021 en kwam op 24 februari 2021 in België aan. De dag erna diende u hier een verzoek om internationale bescherming in. Ter ondersteuning van dit verzoek legt u volgende documenten neer: uw Afghaans paspoort, uitgegeven op 19 september 2020 door het consulaat van Bonn (Duitsland).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart wel dat u geheugenproblemen heeft (vragenlijst bijzondere procedurele noden Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) & CGVS, p. 7). U staft deze verklaring echter niet met documenten (CGVS, p. 8). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat het veeleer een verstrooidheid betreft dan een cognitieve stoornis. Zo vergeet u soms of u een deur wel gesloten hebt of niet (CGVS, p. 7). Hieruit blijkt niet dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac hit, 25 maart 2021, blauwe map document 1), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. Deze vaststelling wordt door u betwist. U stelt dat u geen verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland en er geen [verblijfs]documenten had (CGVS, p. 3, p. 8, p. 9).

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac hit van 25 maart 2021, blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 23 januari 2020. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 3 juni 2021 werkelijk niet zou hebben

geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdát u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden

behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U verklaart wel dat u in Griekenland een hartaanval had, maar dat u niet naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS, p. 6). Om te beginnen staft u uw verklaringen over uw hartproblemen niet met documenten (CGVS, p. 7). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat twee van uw vrienden u naar de politie brachten toen u uw hartaanval zou hebben gekregen. De politie wees jullie er echter op dat er geen dokter in hun bureau aanwezig was. Uw vrienden zouden u daarop niet naar een dokter of ziekenhuis hebben gebracht (CGVS, p. 6). Hieruit kan niet afgeleid worden dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft uw toegang tot de gezondheidszorg. Daarenboven blijkt dat u pas anderhalve maand na uw hartaanval trachtte een dokter te bezoeken (CGVS, p. 7). Nog blijkt dat u in het jaar dat u in Griekenland verbleef slechts twee keer hebt getracht een dokter te raadplegen (CGVS, p. 11). Deze elementen wijzen enerzijds niet op een dringende medische problematiek, en anderzijds wordt zo vastgesteld dat u uiterst beperkte stappen hebt gezet om uw rechten te doen gelden.

Met betrekking tot deze medische problematiek, waaromtrent u dus niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van diefstal van uw GSM, uw documenten

en 25 euro (CGVS, p. 10), moet worden opgemerkt dat deze situatie onvoldoende zwaarwichtig is om beschouwd te worden daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS, p. 10), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Het feit dat de Griekse politie de daders of uw spullen niet kon terugvinden (CGVS, p. 10), wijst niet noodzakelijk op een gebrek aan toegankelijkheid of effectiviteit van de Griekse staatsbescherming.

U verklaart voorts dat u zich niet veilig voelde in het kamp waar u verbleef omdat er vaak gevochten werd (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u nooit betrokken was bij deze gevechten (CGVS, p. 9). Hieruit blijkt evenmin dat de Griekse overheid wat u betreft in gebreke zou zijn gebleven.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u van meet af aan van plan was om Griekenland te verlaten en verder te reizen naar België (CGVS, p. 11). U hebt meerdere pogingen ondernomen om te vertrekken uit Griekenland. Ongeveer twee maanden na uw aankomst deed u al een eerste poging om verder te reizen (CGVS, p. 12). Geen van deze elementen getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

Het document dat u neerlegt verandert niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort kan hoogstens uw identiteit en nationaliteit aantonen. Deze elementen staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 4 en 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 21 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/33/EU), van artikel 4 en de artikelen 11 tot en met 35 en volgenden van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 33, 34 en 35 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming

(herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een theoretische uiteenzetting over een aantal van de bepalingen en beginselen die hij geschonden acht en past deze vervolgens als volgt toe op zijn zaak:

"a. De conformiteit van het artikel 57/6, §3 met het recht van het EU

Artikel 57/6, §3, al. 1, 3° van de vreemdelingenwet, die het artikel 33, §2, al. 1, a) van de Richtlijn 2013/32/EU omzet, geeft de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren om het enige motief dat aan de betrokkene in een andere lidstaat reeds een internationale bescherming toegekend werd.

Dit betekent niet dat verwerende partij het verzoek sowieso onontvankelijk kan verklaren, zonder na te kijken of de internationale bescherming die door die andere lidstaat toegekend werd, de voorwaarden van artikel 20 en v. van richtlijn 2011/95 vervult en dat, bijgevolg, de fundamentele rechten van betrokkene, zoals toegang tot woning, voedsel, medische zorgen en tewerkstelling, weldegelijk gerespecteerd worden.

In zijn arrest Ibrahim, Sharqawi e.a. et Magamadov van 19 maart 2019 (C-297/17, C-318/17 et C-428/17), heeft het Europese Hof van Justitie (hierna HvJ) voor recht gezegd dat het CGVS moet analyseren of er een schending is van het artikel 4 van het Handvest, rekening houden met eventuele kwetsbare groepen.

"(...)" (wij onderlijnen).

b. Kwetsbaarheid van verzoeker

Artikel 20 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt dat :

"§3 (...)" (wij onderlijnen).

Dezelfde bepaling verplicht de lidstaten rekening te houden met de specifieke situatie van de persoon dat moet worden vastgesteld na een individuele beoordeling (Zie §4 van artikel 20 van de Kwalificatierichtlijn).

Artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn voorziet in een individuele beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, waarbij onder andere rekening gehouden wordt met :

"(...)" (wij onderlijnen)

Verzoeker zei tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij meerdere problemen had in Griekenland.

Hij verbleef er ongeveer een jaar en had te kampen met bijzonder slechte leefomstandigheden.

Hij gaf ook aan dat hij zich niet veilig voelde, in het kamp werd immers vaak gevochten.

Naast geweld waren ook beroving en diefstal een probleem. Zo werd verzoeker zelf slachtoffer van een diefstal.

Verzoeker kloeg eveneens over het gebrek aan medische verzorging.

Verzoeker is in het verleden ook reeds het slachtoffer geweest van onmenselijke en vernederende behandelingen, niet enkel in Griekenland maar ook in zijn land van herkomst en gedurende zijn reisweg naar Europa.

Rekening houdend met al deze elementen, is het vanzelfsprekend dat verzoeker bijzonder kwetsbaar is en dat aan haar kwetsbaarheid ook de nodige aandacht besteed moet worden.

Dit blijkt echter in casu niet het geval geweest te zijn.

Overwegende dat daarenboven verzoekende partij aangaf geheugenproblemen te hebben. De CGVS besluit echter dat bij gebreke aan stavingsstukken desbetreffend dat het om een loutere verstrooidheid zou gaan die geen verdere steunmaatregelen zou vereisen.

Dat dit niet ernstig is.

c. De situatie van verzoeker in Griekenland

Verzoekende partij heeft gedurende zijn persoonlijk onderhoud gesproken over de moeilijkheden die zij gekend heeft in Griekenland.

Het komt aan verwerende partij toe om na te gaan of een terugkeer naar Griekenland verenigbaar is met artikel 3 EVRM en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De beschikbare informatie over de levensomstandigheden van vluchtelingen in Griekenland stelt echter dat de situatie verontrustend is. Alle bronnen wijzen op een duidelijke schending van bovenvermelde artikelen en dit wordt ook duidelijk bevestigd door de verklaringen van verzoekster.

- (Financiële) levensomstandigheden en integratie

De levensomstandigheden in de vluchtelingenkampen in Griekenland laten te wensen over. De Staat neemt geen maatregelen om een minimum aan comfort te bieden. De getuigenissen van inwoners van deze kampen zijn schokkend (stuk 4).

Dit is ook één van de vele pijnpunten die werden aangesneden door de Commissaris van de Rechten van de Mens na zijn bezoek aan Griekenland¹:

« (...) ».

(Vrije vertaling : "...).

Andere rapporten benadrukken dat erkende vluchtelingen in Griekenland even moeilijke levensomstandigheden ervaren als net aangekomen asielzoekers. De toegang tot medische zorg, tot werk, tot sociale hulp oftot woonoplossingen blijft problematisch. Erkende vluchtelingen hebben niet dezelfde rechten als Griekse burgers en de regering neemt geen enkele maatregelen om deze situatie te verbeteren:

(...)" (stuk 3).

(Vrije vertaling : (...)).

De erkende vluchtelingen Griekenland blijven het slachtoffer van de reeds zeer fragiele sociale toestand van de Griekse staat.

Inderdaad, « (...) » (stuk 5).

(Vrije vertaling : (...)).

Uit artikels van februari 2019 blijkt verder dat de Griekse regering besloten heeft om financiële en materiële bijstand aan erkende vluchtelingen en personen die van de subsidiaire beschermingsstatus genieten, in te trekken (zie ook stuk 6).

« (...) »².

(Vrije vertaling : "...").

In een recent artikel van 12 juli 2020 lezen wij nog : "..."³.

(Vrije vertaling : (...)).

In een rapport van februari 2020, lezen wij :

"..."⁴.

(Vrije vertaling : (...)).

- Racisme en uitsluiting

Racisme is eveneens een probleem voor erkende vluchtelingen die in Griekenland verblijven:

« (...) »⁵.

(Vrije vertaling : (...)).

"..."⁶.

(Vrije vertaling : "...")

Andere artikels bevestigen de straffeloosheid van de partij en de link tussen de partij en de politie:

https://www.liberation.fr/planete/2018/Q2/26/en-grece-les-neonazis-d-aube-doree-multiplient-les-attaques-violentes_1632467

<https://www.amnesty.org/fr/latest/news/2016/11/greece-police-must-protect-refugees-from-ongoing-far-right-attacks/>

In een artikel van de Franse krant Libération, leze wij « (...) »⁷.

(Vrije vertaling : (...)).

- Nationale en internationale rechtspraak

Uw Raad heeft al eerder soortgelijke beslissingen vernietigd ten gevolge van verontrustende verklaringen over de levensomstandigheden van erkende vluchtelingen in Griekenland: bijvoorbeeld arrest 211 210 van 18 oktober 2018.

Uw Raad is ook van mening in een ander arrest⁸ :

"..." (wij onderlijnen).

Verzoeker verwijst ook naar het bovengenoemd recent arrest van 8 april 2020 (nr. 234.963).

Het onderwerp doet ook veel inkt vloeien in de internationale rechtspraak:

"..."⁹.

(Vrije vertaling : Het (...)).

Inderdaad, deze European Commission Recommendation stelt dat:

(...)

(Vrije vertaling : (...)).

Overwegende de bovenstaande elementen uit verschillende geloofwaardige bronnen die voor de meerderheid werden opgesteld na diepgaande analyse door internationale organisaties, kan er worden besloten dat de huidige levensomstandigheden in Griekenland voor erkende vluchtelingen de artikels 3 van het EVRM en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet schenden.

De verleende hulp kan dus niet als stabiel of vast worden beschouwd. De hulp wordt niet automatisch verleend en er bestaat geen reglementair kader. Men wordt geholpen indien men geluk heeft en een plaatselijke organisatie aanwezig is in de regio... Het verkrijgen van basisbehoeften kan niet als voldoende worden beschouwd indien deze zodanig willekeurig is.

Verzoeker, in geval van terugkeer, zal zich in een uiterst kwetsbare situatie bevinden, zonder vaste huisvesting, toegang tot een gepaste werk of sociale steun.

De bestreden beslissing van verwerende partij getuigt van een uiterst beperkte en kortzichtige analyse zonder enige inrekeningname van de specifieke situatie van verzoeker.

Verschillende elementen tonen echter aan dat verzoekende partij niet in Griekenland kan verblijven, aangezien zij daar over geen basis bestaansmiddelen kan beschikken en daar geconfronteerd zal worden met onmenselijke of vernederende behandelingen.

Het is opmerkelijk dat het administratief dossier geen enige objectieve informatie inhoudt over deze elementen, zodat het duidelijk komt dat deze elementen die aangevoerd werden, door de verwerende partij niet geanalyseerd werden (zie supra).

Het gebrek aan nauwkeurigheid en zorgvuldigheid in dit dossier is duidelijk.

Overwegende dat de analyse van de CGVS in concreto geenszins gevolgd kan worden.

Dat vooreerst verzoeker verwijst naar de problematiek van zijn geheugen. Dat de vaststelling dat de verwerende partij met deze omstandigheid desondanks geen rekening hield (cfr ook supra) volstaat om deze zaak te vernietigen en terug te sturen naar de CGVS voor grondiger onderzoek door een PO met meer ervaring. Dat het duidelijk niet gaat om verstrooidheid nu verzoeker aangaf dat hij zich soms niet kan herinneren wat hij de vorige dag heeft gedaan.

Dat verder de CGVS het aan verzoeker kwalijk neemt dat hij niet op de hoogte was van het feit dat hij in Griekenland erkenning had gekregen.

Dat vooreerst dient vastgesteld te worden dat volgens de eigen documenten in het administratief dossier verzoeker in Griekenland internationale bescherming heeft gekregen, doch dat nergens uit blijkt dat het om de vluchtelingenstatus zou gaan.

Dat het onderscheid nochtans belangrijk is, gelet op de draagwijdte en vooral het verschil in draagwijdte van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming.

Dat de subsidiaire bescherming in Griekenland immers slechts voor één jaar toegekend wordt, waarna deze hernieuwbaar is voor 2 jaar.

Dat op het ogenblik van de beoordeling door de CGVS de periode van 1 jaar reeds verstreken is.

Dat nergens uit blijkt dat er een vernieuwing toegekend werd aan verzoeker.

Dat de hernieuwing niet automatisch is.

Dat er dan ook ten onrechte uitgegaan wordt van het feit dat verzoeker internationale bescherming zou genieten in Griekenland.

Dat deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te vernietigen.

Dat deze vaststelling en met name de vraag naar de actualiteit van de in Griekenland verleende bescherming de vernietiging van de bestreden beslissing rechtvaardigt teneinde dit na te gaan.

Dat echter verzoeker wil aanstippen dat hij in Griekenland geen bijstand genoten had van een advocaat, dat hij evenmin de gelegenheid kreeg de taal te leren.

Dat hij steeds in het kamp verbleven heeft, terwijl in principe erkende vluchtelingen dit mogen verlaten.

Dat het feit dat verzoeker niet wist dat hij erkend werd ook aangetoond wordt door het feit dat deze erkenning nauwelijks één maand nadat hij in Griekenland een aanvraag tot erkenning gedaan geeft (beter nog daartoe gedwongen werd omdat hij opgepakt werd) en hij toch ongeveer een jaar in het kamp verbleef.

Dat het dan ook ten onrechte is dat aan verzoeker verweten wordt dat hij niet op de hoogte was van het feit dat hij erkend werd.

Dat hoe dan ook deze omstandigheid in geen geval de beoordeling van zijn dossier negatief mag beïnvloeden.

Dat de bestreden beslissing in dit verband niet gevolgd kan worden.

Overwegende dat de bestreden beslissing verder volledig vertrekt van het vermoeden dat in Griekenland een effectieve bescherming toegekend wordt terwijl uit de informatie hierboven aangegeven blijkt dat dit vermoeden tegengesproken wordt door de algemene informatie over de situatie in Griekenland.

Overwegende dat verzoekende partij meent dat hij wel degelijk in een toestand van verregaand deprivatie terecht kwam, die in zijn geval levensbedreigend was.

Dat verzoeker meent dat dit eveneens voortvloeide uit het feit dat zijn grondrechten niet gerespecteerd werden.

Dat verzoeker meent dat zijn grondrecht, recht op leven en derhalve impliciet op medische verzorging niet gerespecteerd werd, nu hij een hartaanval kreeg en niet naar het ziekenhuis gebracht werd.

Dat de CGVS onterecht aan verzoeker verwijt deze hartaanval met documenten te bewijzen. Dat het precies is omdat verzoeker geen medische verzorging kreeg dat hij niet over bewijsstukken beschikt.

Dat de verklaringen van verzoeker desbetreffend echter eenduidig zijn, zodanig dat er geen aanleiding is daaraan te twijfelen.

Dat verzoeker uitlegde dat hij door zijn vrienden naar een Politiekantoor gebracht werd om hulp te krijgen. Dat het niet vreemd is dat er daar geen dokter aanwezig was. Dat het echter wél vreemd is, dat de politie verder verzoeker aan zijn lot overlaat, in plaats van zelf een ziekenwagen te contacteren of het nodige te doen om verzoeker zo snel mogelijk naar het ziekenhuis te brengen.

Dat het dan ook ten onrechte is dat de CGVS besluit dat verzoeker niet bewijst dat hij geen verzorging zou hebben kunnen ontvangen.

Dat verzoeker aan de CGVS meedeelde dat hij gevraagd had hem naar de dokter te brengen, doch dat hij niet geholpen werd omdat hij als vreemdeling ondergewaardeerd wordt (p7 verhoorverslag)

Dat verzoeker bovendien aangaf dat het de normale procedure was dat je langs de politie ging om naar het ziekenhuis gebracht te worden, want dat je er niet rechtstreeks binnengeraakt.

Dat het dan ook logisch is dat zijn vrienden hem naar de politie brachten en niet naar het ziekenhuis.

Dat verzoeker uitlegde dat er weliswaar dokters waren van een hulporganisatie, doch dat hun aanwezigheid totaal onvoldoende was, nu je zelfs na uren aanschuiven nog niet aan de beurt kon komen en onverrichterzake terug diende te vertrekken.

Dat verzoeker wel geprobeerd heeft, in de rij gestaan heeft, maar geen dokter gezien heeft.

Dat deze situatie in schril contrast staat met het feit dat hij wel een normale toegang tot de artsen heeft hier in België, zelfs als men in een centrum verblijft.

Dat verzoeker gelukkig mag zijn dat hij het overleefd heeft!

Dat anderzijds verzoeker over zijn hartproblemen wel documenten had, dat deze echter gestolen werden op het ogenblik dat hij slachtoffer werd van een diefstal. Hij woonde toen in een tent.

Dat ook dit het gevolg is van het gebrek aan bescherming en gebrek aan gedegen huisvesting dat door de Griekse autoriteiten verleend wordt. Dat het dan ook niet opgaat verzoeker de afwezigheid van medische documenten te verwijten.

Dat verzoeker aangaf eveneens een hulporganisatie gecontacteerd te hebben om toegang tot medische hulp te krijgen, opnieuw vergeefs.

Dat verzoeker meent dat het gebrek aan medische zorgen wel degelijk een element van de verregaande materiële deprivatie is en een gebrek aan respect van zijn grondrechten door Griekenland.

Dat verzoeker ten andere aangaf dat deze grondrechten precies omwille van zijn identiteit als vreemdeling-asielzoeker niet gerespecteerd werden.

Dat tenslotte opgemerkt moet worden dat zelfs de dokters waarbij verzoeker niet geraakt is, niet voorzien werden door de Griekse autoriteiten, doch wel door hulporganisaties.

Dat daaruit blijkt dat de Griekse autoriteiten inderdaad niet de nodige maatregelen nemen om medische zorgen te kunnen verstrekken.

Overwegende dat ook de bescherming tegen geweld en diefstal van de Griekse autoriteiten ondermaats was.

Dat verzoeker verhaalt hoe een jongen uit een tent vlakbij met messteken aangevallen en beroofd werd, dat de politie weliswaar ter plaatse kwam, maar niets deed. Dat de jongen in kwestie pas 2 uur later overgebracht werd naar het ziekenhuis.

Dat ook verzoeker zelfslachtoffer werd van een diefstal, van zijn gsm, documenten en 25 €. Dat de CGVS dit niet zwaarwichtig vindt. Dat verzoeker wil aanstippen dat op dat ogenblik het alles was wat hij bezat. Dat hij dan ook ingevolge deze onveiligheid in een toestand van deprivatie terecht kwam, waarbij hij niet verder geholpen werd door de autoriteiten.

Dat verzoeker voor deze feiten tot twee maal toe poogde klacht neer te leggen, doch dat hij zelfs niet binnengelaten werd in de politiepost. Dat het in die omstandigheden evident is dat de criminaliteit welig tiert en er straffeloosheid is.

Dat concludant in dat verband zelfs beroep deed op de hulporganisatie IOM, doch dat deze hem ook niet kon helpen, (cfr. pagina 10 verhoorverslag)

Dat in die omstandigheden het gebrek aan bescherming wel degelijk in aanmerking genomen dient te worden.

Overwegende tenslotte dat verzoeker ab initio naar België wenste te komen omdat alhier de mensenrechten gerespecteerd worden en hij reeds snel pogingen deed om Griekenland te verlaten voor België onterecht in zijn nadeel geïnterpreteerd wordt door de CGVS.

Dat het vanzelfsprekend is dat verzoeker niet in Griekenland wilde blijven omdat de situatie daar dusdanig slecht is. Dat Griekenland in dat verband een reputatie heeft, net zoals ten andere België een goede reputatie heeft.

Dat dit niets afdoet van de realiteit op het terrein, waar verzoeker, gelet op zijn medische situatie wel degelijk ingeval van terugkeer in een toestand van verregaande deprivatie riskeert terecht te komen.

Dat er dan ook aanleiding is verzoeker in België internationale bescherming te verlenen.”

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden uittreksels uit het “*Country Report: Greece*” van AIDA van 2020 (p. 229-231) (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Vooreerst benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1, A van het Verdrag van Genève mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 18 van het Handvest, van artikel 21 van de richtlijn 2013/33/EU, van artikel 4 en de artikelen 11 tot en met 35 en volgenden van de richtlijn 2011/95/EU, van de artikelen 34 en 35 van de richtlijn 2013/32/EU, van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen en beginselen geschonden acht.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (A) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, omdat (B) hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden niet weerlegt, en omdat (C) het document dat hij

neerlegt aan deze vaststellingen niets verandert. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in hoofde van verzoeker kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Dit wordt als volgt toegelicht:

“U verklaart wel dat u geheugenproblemen heeft (vragenlijst bijzondere procedurele noden Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) & CGVS, p. 7). U staft deze verklaring echter niet met documenten (CGVS, p. 8). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat het veeleer een verstrooidheid betreft dan een cognitieve stoornis. Zo vergeet u soms of u een deur wel gesloten hebt of niet (CGVS, p. 7). Hieruit blijkt niet dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou zijn en er zich steunmaatregelen opdringen.”

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift te kennen dat het niet ernstig is om te besluiten *“dat bij gebreke aan stavingsstukken desbetreffend dat het om een loutere verstrooidheid zou gaan die geen verdere steunmaatregelen zou vereisen”*. Hij meent voorts dat het duidelijk niet gaat om verstrooidheid nu hij aangaf dat hij zich soms niet kan herinneren wat hij de vorige dag heeft gedaan.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich wat betreft zijn geheugenproblemen beperkt tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld, staft verzoeker zijn verklaring dat hij geheugenproblemen heeft niet met documenten. Bovendien kan uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijken dat verzoeker niet in staat was om te worden gehoord en daarbij coherente en consistente verklaringen af te leggen over de redenen waarom hij niet meer naar Griekenland zou kunnen terugkeren. Verzoeker laat overigens na *in concreto* toe te lichten welke bijzondere procedurele noden hij *in casu* zou hebben (gehad) en op welke wijze de toekenning van welbepaalde specifieke steunmaatregelen tot een andere beslissing had kunnen leiden dan de thans bestreden beslissing. Evenmin licht verzoeker *in concreto* toe op welke wijze hiermee diende rekening te worden gehouden bij de beoordeling van zijn relaas.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bijzondere procedurele noden had en dat hem ten onrechte geen specifieke steunmaatregelen werden verleend.

2.3.4. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Griekenland. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hem op 20 februari 2020 internationale bescherming werd toegekend (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'Landeninformatie', 'Eurodac Marked Hit'). Er zijn geen indicaties dat verzoeker thans niet langer deze internationale beschermingsstatus in Griekenland zou genieten.

Verzoeker hield op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) voor niet te weten dat hem internationale bescherming werd toegekend in Griekenland (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9). Wat dit betreft wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac hit van 25 maart 2021, blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 23 januari 2020. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure(s) waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 3 juni 2021 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdát u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt."

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat hem in Griekenland een internationale beschermingsstatus werd toegekend. Hij betoogt dat nergens uit blijkt dat het om de vluchtelingenstatus zou gaan en wijst erop dat er een verschil is in draagwijdte tussen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Subsidiaire bescherming wordt volgens verzoeker in Griekenland slechts voor één jaar toegekend en is daarna hernieuwbaar voor twee jaar. Verzoeker stelt dat op het ogenblik van de beoordeling door het CGVS de periode van één jaar reeds verstreken is, dat nergens uit blijkt dat hem een vernieuwing toegekend werd en dat de hernieuwing niet automatisch is, zodat er ten onrechte uitgegaan wordt van het feit dat hij internationale bescherming zou genieten in Griekenland.

De Raad wijst erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er *in casu* sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status. Evenmin bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Dat verzoeker in Griekenland geen bijstand zou hebben genoten van een advocaat, er niet de gelegenheid zou hebben gehad om de taal te leren, steeds in het kamp zou hebben verbleven – ook nadat hem internationale bescherming werd verleend – en dat hij niet op de hoogte was van het feit dat hij in Griekenland internationale bescherming genoot, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, is artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet ook van toepassing in de hypothese dat verzoeker te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS werkelijk niet geweten zou hebben dat hij reeds internationale bescherming geniet in Griekenland, daar het moment waarop de bestreden beslissing genomen wordt daarvoor het relevante en enige ijkpunt is.

Aangezien er dus geen indicaties zijn dat de geldigheid van zijn status van persoon die internationale bescherming geniet in vraag moet worden gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het CGVS berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer “*de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid*” (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van

zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij “*die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Uit de verklaringen van verzoeker en het betoog in zijn verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker in wezen vreest dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland zal terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, waarbij deze “*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken*”. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen geeft de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde en bij het verzoekschrift gevoegde landeninformatie weliswaar aan dat statushouders in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van (financiële) levensomstandigheden en integratie, op het vlak van toegang tot medische zorg, werk, sociale hulp of woonoplossingen, en op het vlak van racisme en uitsluiting, doch deze informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91).

Dat er geen dergelijke situatie is, neemt niet weg dat er een precare situatie is waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van zijn verzoek, waarbij het verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet zal terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker een alleenstaande Afghaanse jongeman van 21 jaar is die behoudens niet gestaafde geheugenproblemen actueel niet doet blijken van gezondheidsproblemen. Wat de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure aangehaalde moeilijkheden betreft, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg en huisvesting, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U verklaart wel dat u in Griekenland een hartaanval had, maar dat u niet naar het ziekenhuis werd gebracht (CGVS, p. 6). Om te beginnen staft u uw verklaringen over uw hartproblemen niet met documenten (CGVS, p. 7). Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat twee van uw vrienden u naar de politie brachten toen u uw hartaanval zou hebben gekregen. De politie wees jullie er echter op dat er geen dokter in hun bureau aanwezig was. Uw vrienden zouden u daarop niet naar een dokter of ziekenhuis hebben gebracht (CGVS, p. 6). Hieruit kan niet afgeleid worden dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft uw toegang tot de gezondheidszorg. Daarenboven blijkt dat u pas anderhalve maand na uw hartaanval trachtte een dokter te bezoeken (CGVS, p. 7). Nog blijkt dat u in het jaar dat u in Griekenland verbleef slechts twee keer hebt getracht een dokter te raadplegen (CGVS, p. 11). Deze elementen wijzen enerzijds niet op een dringende medische problematiek, en anderzijds wordt zo vastgesteld dat u uiterst beperkte stappen hebt gezet om uw rechten te doen gelden.

Met betrekking tot deze medische problematiek, waaromtrent u dus niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de

mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van diefstal van uw GSM, uw documenten en 25 euro (CGVS, p. 10), moet worden opgemerkt dat deze situatie onvoldoende zwaarwichtig is om beschouwd te worden daad van vervolging of situatie van ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen beperkte pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties (CGVS, p. 10), hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet. Het feit dat de Griekse politie de daders of uw spullen niet kon terugvinden (CGVS, p. 10), wijst niet noodzakelijk op een gebrek aan toegankelijkheid of effectiviteit van de Griekse staatsbescherming.

U verklaart voorts dat u zich niet veilig voelde in het kamp waar u verbleef omdat er vaak gevechten werd (CGVS, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u nooit betrokken was bij deze gevechten (CGVS, p. 9). Hieruit blijkt evenmin dat de Griekse overheid wat u betreft in gebreke zou zijn gebleven.

Daarenboven blijkt uit uw verklaringen dat u van meet af aan van plan was om Griekenland te verlaten en verder te reizen naar België (CGVS, p. 11). U hebt meerdere pogingen ondernomen om te vertrekken uit Griekenland. Ongeveer twee maanden na uw aankomst deed u al een eerste poging om verder te reizen (CGVS, p. 12). Geen van deze elementen getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden."

Uit deze motieven blijkt, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoeker. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij zich in geval van terugkeer in een uiterst kwetsbare situatie zal bevinden, "zonder vaste huisvesting, toegang tot een gepaste werk of sociale steun", beperkt hij zich tot het poneren van loutere hypothesen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker van deze vrees op geen enkel ogenblik in de loop van de administratieve procedure gewag heeft gemaakt, zodat hij de commissaris-generaal niet dienstig kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden.

Door in het verzoekschrift louter aan te kaarten dat hij had aangegeven dat hij zich niet veilig voelde in het kamp daar er vaak gevechten werd en ook beroving en diefstal er een probleem waren, weerlegt noch ontkracht verzoeker dat (i) de diefstal van zijn gsm, documenten en 25 euro waarvan hij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer zou zijn geweest onvoldoende zwaarwichtig is om te worden beschouwd als een daad van vervolging of ernstige schade en dat (ii) hij zelf verklaarde dat hij nooit betrokken is geweest bij de gevechten in het kamp waar hij verbleef. Deze elementen kunnen ook volgens de Raad de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming niet in de weg staan. Waar verzoeker nog laat gelden dat de bescherming door de Griekse autoriteiten tegen geweld en diefstal ondermaats zou zijn en zijn verklaringen over de lotgevallen van een jongen uit een tent vlakbij en over de diefstal waarvan hij zelf slachtoffer beweert te zijn geweest en zijn pogingen om daarvan bij de politie klacht neer te leggen herhaalt, weerlegt hij niet dat hij slechts beperkte pogingen ondernomen heeft om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties. Dat de politie hem telkens niet zou hebben binnengelaten in de politiestation is bovendien slechts een loutere bewering die hij niet *in concreto* staaft of onderbouwt met enig begin van bewijs en waarvan hij geen melding heeft gemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ).

Waar verzoeker in het verzoekschrift wijst op het gebrek aan medische verzorging in Griekenland en stelt dat "zijn grondrecht, recht op leven en derhalve impliciet op medische verzorging niet gerespecteerd werd, nu hij een hartaanval kreeg en niet naar het ziekenhuis gebracht werd", stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vooreerst vast dat verzoeker zijn verklaringen over zijn hartproblemen niet staaft met documenten. Verzoeker meent dat dit niet mogelijk is, net omdat hij geen medische verzorging kreeg, doch hij kan hierin niet worden gevolgd daar hij op het CGVS verklaarde dat hij (in Afghanistan) naar de dokter is geweest, onderzocht werd en medicatie gekregen heeft en dat hij, nadat hij hier (in België) is aangekomen, wel de dokters gezien heeft en hier Belgische documenten over zijn hartproblemen heeft, maar niet wordt opgevolgd voor zijn hart (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-

7). Verzoeker legt evenwel noch Afghaanse – deze zouden blijkens zijn verklaringen zijn gestolen – noch Belgische documenten voor die zijn hartproblemen – en een mogelijke hartaanval in Griekenland – kunnen staven. Dat zijn verklaringen over deze hartaanval eenduidig zijn, doet hieraan geen afbreuk. Hierover kan overigens nog worden opgemerkt dat verzoeker bij de DVZ geen gewag maakte van een hartaanval die hij zou hebben gekregen in Griekenland en waarvoor hij geen hulp zou hebben gekregen, niettegenstaande hij werd gevraagd om een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vertrek uit Griekenland (adm. doss., stuk 7, map 'D.V.Z.', vragenlijst). Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een herhaling van zijn verklaringen over zijn vrienden die hem naar een politiekantoor brachten toen hij een hartaanval kreeg en dat hij daar aan zijn lot werd overgelaten, doch dat hij daarmee niet weerlegt dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de Griekse overheid in gebreke zou zijn gebleven wat betreft zijn toegang tot de gezondheidszorg. Voor zover hij voorhoudt *“dat het de normale procedure was dat je langs de politie ging om naar het ziekenhuis gebracht te worden, want dat je er niet rechtstreeks binnengeraakt”*, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Door voorts te herhalen dat hij *“wel geprobeerd heeft, in de rij gestaan heeft, maar geen dokter gezien heeft”* en dat hij vergeefs een hulporganisatie gecontacteerd heeft om toegang tot medische hulp te krijgen, weerlegt hij niet dat hij uiterst beperkte stappen heeft gezet om zijn rechten in Griekenland te doen gelden. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt vastgesteld, hebben zijn vrienden verzoeker nadat de politie erop had gewezen dat er geen dokter aanwezig was niet naar een dokter of ziekenhuis gebracht en heeft verzoeker pas anderhalve maand na zijn hartaanval geprobeerd een dokter te bezoeken en in het jaar dat hij in Griekenland verbleef slechts twee keer getracht een dokter te raadplegen, wat ook niet wijst op een dringende medische problematiek. De omstandigheid dat zelfs de dokters waarbij verzoeker niet geraakt is, niet voorzien zouden zijn door de Griekse autoriteiten, doch wel door hulporganisaties, doet aan het voorgaande geen enkele afbreuk.

Waar verzoeker ten slotte nog verwijst naar arresten van de Raad en naar een arrest van het Duitse Federale Constitutionele Hof, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet of van artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN